

Sygnatura akt I C 443/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko W. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 443/13

UZASADNIENIE

Powód P. S. domagał się w pozwie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego W. G.- Kierownika Ambulatorium Aresztu Śledczego we W. kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za nieodpowiednią opiekę medyczną podczas pobytu w Areszcie Śledczym w okresie od sierpnia 2011 r. Zarzucił, że pozwany w tym okresie nie zapewnił powodowi warunków odpowiednich do leczenia, nie respektował zgłoszeń powoda związanych z jego kontuzją kolana i postawił nieodpowiednią diagnozę co do stanu zdrowia powoda przez co celowo utrudnił mu podjęcie leczenia operacyjnego na wolności. Dodał też, że powód w warunkach więziennych został izolowany niezgodnie z prawem i poddany był poniżającemu traktowaniu.

W odpowiedzi na pozew W. G. wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc w pierwszej kolejności brak legitymacji biernej po swojej stronie. Pozwany jest funkcjonariuszem Służby Więziennej od 2001r., a zarzuty powoda wiążą się z działalnością pozwanego jako funkcjonariusza SW i z wykonywaniem przez pozwanego obowiązków lekarza w ramach zatrudnienia w Areszcie Śledczym. W związku z powyższym powództwo winno być wytoczone przeciwko jednostce organizacyjnej Skarbu Państwa, w której pozwany pełnił służbę i w której przebywał powód, tj. przeciwko Aresztowi Śledczemu we W..

Z ostrożności procesowej pozwany wskazywał też, że powództwo jest niezasadne a zarzuty powoda są niezgodne z prawdą. Po kontuzji kolana, której powód doznał w 2005 r., i na skutek badania przeprowadzonego przez pozwanego w 2011 r. udzielono powodowi w dniu 4.05.2011 r. przerwy w karze, aby mógł poddać się leczeniu w warunkach wolnościowych. Pozwany nie leczył się na wolności, a w związku z tym, że popełnił kolejne przestępstwo został tymczasowo aresztowany w dniu 13.08.2011 r. i od tego czasu przebywa ponownie w AŚ we W.. W czasie pobytu w tej jednostce penitencjarnej powód był wielokrotnie badany przez lekarzy ogólnych i specjalistów (w tym ortopedę), a także proponowano powodowi wyjazd na zabiegi w przywięziennym szpitalu w W.. P. S. nie wyraził zgody na leczenie zabiegowe, jak i wielokrotnie nie stosował się do zaleceń lekarza. Aktualny stan zdrowia powoda wskazuje, że może być leczony w warunkach odbywania kary.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód przebywa w warunkach izolacji więziennej od 2001 r. do chwili obecnej. Aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności od 17.04.2005 r. z 12 wyroków różnych sądów karnych za czyny przeciwko mieniu oraz z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W Areszcie Śledczym we W. powód przebywał w czasie od 17.04.2005 r. do 10.08.2005 r. oraz od 29.03.2011 r. do 4.05.2011 r. kiedy to został zwolniony na przerwę w karze. Po powtórny aresztowaniu ponownie osadzony został w Areszcie w dniu 13.08.2011 r. i przebywał tam do 12.09.2012 r. oraz od 12.11.2012 r. do 8.04.2013 r. Obecnie przebywa w Zakładzie Karnym nr (...) we W. przy ul. (...). Koniec kary przypada na grudzień 2014 r.

(dowód: akta osobowe P. S. część B, przesłuchanie powoda e-protokół z dnia 17.09.2013r. 02:33-19:42).

Przebywając w warunkach więziennych, podczas spaceru, powód w 2005 r. doznał kontuzji kolana. Doszło do zerwania więzadeł kolanowych. Po tym zdarzeniu nie był poddawany leczeniu. Po osadzeniu w Areszcie Śledczym we W. w marcu 2011 r. powód zgłaszał dolegliwości związane z dawnym zerwaniem więzadeł kolanowych. Po przebadaniu przez pozwanego W. G. zatrudnionego wówczas w charakterze lekarza w Areszcie Śledczym we W. u powoda stwierdzono zeształte uszkodzenie więzadeł kolanowych i pozwany zalecił planowe leczenie w ośrodku specjalistycznym. Pozwany ustalił, że w warunkach więziennych leczenia naprawczego schorzeń zeształtych przeprowadzić nie można i w związku z powyższym zwrócił się do sędziego penitencjarnego z wnioskiem o udzielenie powodowi w tym celu przerwy. Sąd Penitencjarny takiej przerwy udzielił powodowi 4.05.2011 r. motywując swoją decyzję koniecznością poddania się przez powoda leczeniu na wolności.

W czasie pobytu na wolności P. S. zgłosił się na konsultacje do lekarza rodzinnego lecz nie dokończył diagnostyki i nie został poddany zabiegowi naprawczemu kolana. Ponadto dopuścił się w czasie przerwy kolejnego przestępstwa i został 13.08.2011 r. tymczasowo aresztowany na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej, a następnie skazany na kolejne kary i przywieziony do AŚ we W..

Gdy powód powrócił do Aresztu udał się na kolejną wizytę do pozwanego. Po przeprowadzeniu badania W. G. skierował powoda na dalsze konsultacje z lekarzem ortopedą aby lekarz jeszcze raz ocenił stan zdrowia powoda. Pozwany stwierdził, że powód nie miał pilnych, ostrych dolegliwości i został skierowany na konsultację ortopedyczną w trybie planowym. Powód został poinformowany przez pozwanego, że jego stan zdrowia nie wymaga pilnej interwencji lekarskiej, a zabieg może być wykonany po odbyciu kary pobawienia wolności. Pozwany podejmując taką decyzję kierował się też tym, że termin zakończenia kary pobawienia wolności przypadał w nieodległej przyszłości.

Po badaniu ortopedycznym lekarz ortopeda zalecił przeprowadzenie artroskopii diagnostyczno-leczniczej w specjalistycznym szpitalu więziennym w W. – M.. Jest to obiektywne badanie obrazowe, podczas którego usuwa się luźne tkanki i chrząstki i który ma na celu przygotowanie do ewentualnego przyszłego leczenia naprawczego. Powód nie wyraził zgody na poddanie się temu zabiegowi. Lekarz ortopeda również nie wskazywał na konieczność przeprowadzenia pilnego zabiegu naprawczego więzadła kolanowego.

W okresie pobytu w Areszcie Śledczym powód był stale monitorowany przez lekarza ortopedę. Był też wielokrotnie konsultowany z innymi lekarzami, tak specjalności ogólnej jaki i specjalistami. Niejednokrotnie odmawiał poddania się proponowanemu leczeniu. Dokonywał samouszkodzeń.

Ogólny stan zdrowia pozwanego był dobry, pozwany poruszał się swobodnie. Od stycznia 2011 r. dysponował stabilizatorem kolana.

Pozwany brał udział w turnieju tenisa stołowego, osiągając dobre rezultaty.

(dowód: książeczki zdrowia powoda P. S., przesłuchanie pozwanego W. G. e-protokół z dnia 17.09.2013r 19:42-31:08, przesłuchanie powoda e-protokół z dnia 17.09.2013r. 02:33-19:42).

Sąd zważył , co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że powództwo podlegało oddaleniu ze względu na brak legitymacji biernej po stronie pozwanego. W. G. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej od 2001 r., a zarzuty powoda wiążą się z działalnością pozwanego jako funkcjonariusza SW i z wykonywaniem przez pozwanego obowiązków lekarza w ramach zatrudnienia w Areszcie Śledczym, stąd powództwo wiąże się z jednostką organizacyjną Skarbu Państwa, w której pozwany był zatrudniony tj. Aresztem Śledczym we W.. Na mocy przepisów art. 9 ust 1 ustawy z 7 maja 1999r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (Dz. U. Nr 53, poz. 548 ze zm.) w razie wyrządzenia szkody osobie trzeciej przez funkcjonariusza przy wykonywaniu obowiązków służbowych wyłącznie obowiązany do naprawienia szkody, na zasadach określonych przepisami kodeksu cywilnego, jest Skarb Państwa reprezentowany przez organ lub jednostkę, o których mowa w art. 1 ust 1, w których funkcjonariusz pełnił służbę w chwili wyrządzenia szkody.

Skoro powód wiąże swoje roszczenie z wyrządzeniem szkody lub krzywdy przez W. G. jako funkcjonariusza Służby Więziennej, w charakterze strony pozwanej powinna być pozwana wyłącznie jednostka organizacyjna Skarbu Państwa, w której funkcjonariusz SW pełni służbę, a zatem legitymacje bierną posiada jedynie Areszt Śledczy we W..

Nawet jednak przy istnieniu legitymacji biernej po stronie pozwanego powództwo nie mogło zostać uwzględnione albowiem pozbawione jest zasadności od strony merytorycznej. W swoich ogólnie sformułowanych zarzutach powód wskazywał na nieodpowiednią opiekę medyczną, jakiej udzielono mu podczas pobytu w Areszcie Śledczym we W.. Z takim twierdzeniem zgodzić się nie można. P. S. podczas pobytu w jednostkach penitencjarnych, w tym AŚ we W. spotkał się z wyjątkowo staranną i ponadprzeciętną opieką medyczną, co potwierdzają liczne wpisy w jego kilku książeczkach zdrowia. Był on wielokrotnie diagnozowany przez lekarzy ogólnych jak i wielu specjalistów. Na każdy zgłoszony sygnał otrzymywał odpowiednie świadczenia medyczne, niejednokrotnie nawet szybciej i w szerszym zakresie aniżeli dostępne jest to dla osób przebywających w warunkach wolnościowych. Pomimo tego powód częstokroć odmawiał proponowanych świadczeń.

Nie można też podzielić kolejnego zarzutu powoda, który jak się wydaje jest tym dominującym, co do tego, że druga opinia lekarska wydana przez pozwanego, w której nie wnioskował on -jak poprzednio- o udzielenie przerwy w karze w celu podjęcia leczenia specjalistycznego w warunkach wolnościowych, była nieprawidłowa i niezgodna ze sztuką medyczną. Pozwany po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę stan faktyczny i stan zdrowia powoda, jak i nieodległy koniec przypadającej wówczas kary pozbawienia wolności miał prawo podjąć taką, a nie inną decyzję. Przeprowadzone badania powoda nie dawały bowiem podstaw do innej diagnozy a zwłaszcza do przeprowadzenia zabiegu naprawczego zesterzającego zerwania więzadeł kolanowych w trybie pilnym czy natychmiastowym. Powód przez cały czas poruszał się swobodnie. Brał nawet udział w turnieju tenisa stołowego, podczas którego kolana pracowały w zwiększonym zakresie i jak widać z osiągniętych rezultatów nie sprawiało mu to większych problemów. Ponadto powód od początku 2011 r. dysponował stabilizatorem, którego mógł używać. Dlatego też W. G. prawidłowo uznał, że kolejny wniosek o przerwę w karze w celu poddania się zabiegowi musi zostać poprzedzony badaniem lekarza ortopedy. Po przeprowadzeniu takich konsultacji lekarz ortopeda, podobnie jak pozwany, nie stwierdził u powoda ostrych dolegliwości i także nie znalazł wskazań do pilnego leczenia w warunkach wolnościowych, a kierując się całokształtem stanu zdrowia pacjenta zalecił artroskopię diagnostyczno-leczniczą w przywieziennym szpitalu specjalistycznym w W. – M., na co powód nie wyraził zgody. Uzasadnieniem decyzji pozwanego były też okoliczności faktyczne udzielenia poprzedniej przerwy w karze, podczas której powód, pomimo wskazania do zabiegu nie przeprowadził spójnego leczenia naprawczego i ponownie zaczął popełniać przestępstwa.

Reasumując stwierdzić trzeba, że P. S. nie wykazał, a to na nim spoczywał ciężar dowodu, przesłanek prawno-materialnych uzasadniających istnienie jego roszczenia. Powód nie przedstawił żadnych dowodów, które

wskazywałyby na niewłaściwe działanie pozwanego, jak i nie wykazał, że na skutek tych działań doznał jakiegokolwiek szkody czy krzywdy. Nie wskazywał też na żadne konkretne przejawy niegodziwego traktowania jego samego.

W związku z powyższym powództwo jako niezasadne należało w całości oddalić, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie II wyroku Sąd wydał na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 108 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398, z późn. zmianami) zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Koszty procesu poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie sprowadzały się do kosztów zastępstwa procesowego należnych pozwanemu, które w oparciu § 10 ust 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu wynoszą 120 zł oraz kosztów opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Z. 1) (...),

2) (...),

3) (...)

W-w, 7.01.2014 r.